

Een speurtocht door de Zeeuwse landouwen

Een middag in Rammekenshoek.

Een frisse noordenwind woelde ruisend door de weelderige bladertooi; speels wemelden lichtvonkjes van zonneweerkaatsing door het dichte lover, rusteloos wiegend in deinend bewegen.

Bij het groene pad stond de boswachter, die ons wat moois wilde laten zien.

Diep verscholen in een rozenstruik zat een klein nestje van een tuinfluiter, boordevol met nog kale jonkjes. Wat was het leuk, ze even in de hand te houden, vijf heel kleine, warme, zachte vogeltjes. Voorzichtig werd een ringetje om de dunne pootjes gedaan en vlug gingen ze 't nestje weer in.

Op een verborgen plekje in het bos stond een gevlekte orchis te bloeien; een exotische schoonheid in het diffuse licht van de bosbegroeiing. Op dat moment klonken de volle accoorden van de nachtegaal; de diepe melodie die andere vogelzangen overstemde. Een rijkdom van strofen en tonen sidderden door de geurende atmosfeer.

Toen leek het alsof het bos zijn schatten vertoonde, schatten van kleuren en klanken. Dit was echter nog maar het begin!

Wat verder was er een nestkastje opgehangen dat vol bijna vliegvlugge pimpelmeesjes zat.

Er keken dertien paar schitteroogjes omhoog van dertien geel-blauw gekleurde meesjes, toen het deksel er af ging. Boven ons ratelde onophoudelijk

het pimpeltje, dat met voedsel aan kwam vliegen.

'We moeten opschieten', zei de boswachter, 'de meesjes hebben het druk'.

Even later stonden we voor de bladerpoort, die toegang verleende tot de zonovergoten kreek.

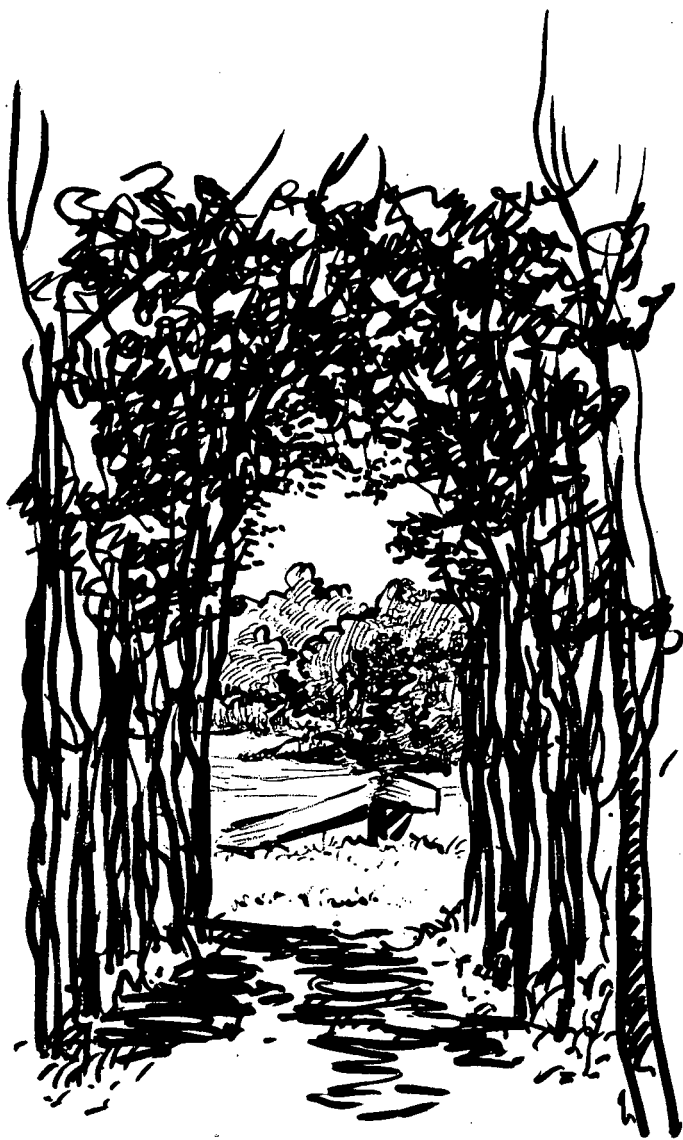
Hoog stond het gras; tussen beemdlangbloem, zachte dravik en kropjaar pronkten talloze boterbloemen en vogelmuur.

Bij wat lage struikjes, die helemaal wegzonken in het hoogopschietende gras, was weer een wonder te zien.

Diep verscholen was er een kunstig nestje gevlochten tussen de grashalmen, waarin vier jonge grasmusjes roerloos wachtten, de gele snaveltjes omhoog. Ze werden weer zorgvuldig dichtgedekt, opdat mogelijke rovers ze niet zouden ontdekken. Er sloop wel eens een kat rond, tot ergernis van de waakzame boswachter. Deze vertelde juist dat hij een ree had waargenomen; hij had het vlugge dier in snelle sprongen over 'het eiland' zien rennen, terwijl hij in de schuilhut naar vogels speurde.

Intussen waren we in de roeiboot de kreek opgevaren en staken we over naar het eiland.

Buiten de luwte van het bos stond er een fris briesje; er flitsten zilverschitteringen over de golfrimpeling en op de achtergrond domineerde de stoere zeedijk, in een strakke lijn het stille ge-

De bladerpoort

bied afsluitend. De boot stootte op het zand en we plonsten met laarzen aan door het schrale riet naar de oever.

De insectenkenner, die geen laarzen aanhad, nam een reuze sprong tot op het droge.

Het eiland leek een bloeiende tuin.

In het vochtige oevergras stond de diepkleurige breedbladige orchis, afgewisseld door de lichtergetinte rietorchis. Verderop grote pollen rode klaver en brede stroken boterbloemen. Het gegons van hommels zoemde zangerig door de middagstilte; een serene rust overkoepelde het landschap.

Maar allengs werd de stilte verscheurd door de schrille kreten van scholeksters en kapmeeuwen, die boven ons hoofd kwamen cirkelen. Want daar op een ziltig hoekje van het eiland lagen hun nesten met de donkergespikkelde eieren. Een pas geboren kapmeeuwtje zat kleintjes achter een ei; het richtte zich stuntelig op, alsof het poseren wilde toen het gefotografeerd werd.

Op een plekje waar we zochten naar de vleeskleurige orchis, zat een jonge kievit op het korte, vochtige gras. Dit prille vogeltje paste wonderwel in het

geheel van al die kleuren, die frisheid, die weelderige uitbundigheid van groei en leven

Toen de boswachter ons weer in zijn boot bij de bosrand gebracht had, ging hij zijns weegs en wij dwaalden nog verder door deze lentetuin. Boven de wuivende grassen danste een mi-vlindertje (*Euclidimera mi*).

Melodius ruisten de hoge wilgen en vandaar klonken de clavecimbelklanken van de wielewaal.

Vanuit het bos dreven de orgeltonen van de nachtegaal aan, begeleid door de citer van de tuinfluit.

Daardoorheen klaterde telkens de syrxinx van het winterkoninkje, evenals de schalmei van de merel en de mandoline van het pimpelmeesje.

Ook zong er de harp van de fitis en de luit van de zanglijster tesamen met de lier van het koolmeesje.

Ver over het water jodelde de tureluur. Zo zweefden de wondermooie klanken van het bosconcert langs de kreekkant en resonanceerden tegen de schemerige boswal daarachter.

Op de cadans van de lentewind deinden de bloeiende grassen als verrukt om dit zonnige zomerfestijn

Zonovergoten kreek

